

Întilnite frecvent în paginile **Contemporanului**, timp de vreo 25 de ani, sub diverse note, relații, microinterviuri sau simple informații culturale — care însă, cu toatele, ambiționau să facă politica valorii, așa cum o făceau, consecvent, și cronicile sale teatrale — inițialele D.K. deveniseră inconfundabile încă de la apariția lor. S-au zărit, distinct, și în anii de început — și de glorie — ai **Amfiteatrului**. Au poposit nu o dată la **Cinema** și la revista **Teatrul**, abătându-se, sporadic, și prin alte reviste de cultură ale țării. Erau, aceste inițiale, ale unui mare talent și ale unei certe vocații critice, fără să tindă însă a deveni și ale unei „instituții”. Pentru că erau ale unui om și omul nu uita niciodată lucrul ăsta. Inzestrat cu umor și cu simțul relativității, se împăca, de altfel, cel mai greu cu ideea înregimentării și instituționalizării sale. Atât de greu, că pînă și ideea transformării persoanei criticului într-o instituție cred că i se părea ușor ridicolă, la fel cum i s-ar fi părut transformarea unei judecăți de valoare în verdict, obligatoriu apodictic. Ceea ce nu înseamnă că nu ținea la propriul punct de vedere, apărât pînă la epuizarea ultimului argument. Așa cum îl stă bine oricărui critic, chiar cînd n-are dreptate, nu putea fi scos dintr-ale lui. Dar nu putea fi scos nici din **stilul** lui critic, care-i impusese, impetuos, semnătura, încă de la primele cronici teatrale.

Total decomplexat în fața autorității dramaturgice, regizorale sau acto-

ricești, mai mult sau mai puțin constituite, nu ezita să recunoască și să propulseze noile valori teatrale, încă de la ivirea lor, pe multe situându-le de la început în linia întii, cu un nedezmintit discernămint critic.

Printre cele mai căutate, printre cele mai comentate, cronicile sale, de o desăvîrșită civilitate, surprindeau prin spectacolul jubilat al vocației, etalînd un stil elegant in-

o face, spre nerisipirea gândului și a cugetului său, depunînd dreaptă și hotărîtoare mărturie despre una dintre cele mai importante și mai înfloritoare perioade ale teatrului românesc contemporan. La timpul cuvenit, el și-a făcut datoria. Atît cît a putut.

Mereu grăbit, mereu pe drum — și adesea chiar pe drumuri — părea să-și fi găsit o paradoxală staționare doar în fuga de sinele său, ce avea să-l ajungă prea curînd din urmă. Dintre toți, părea să-și fi ales viața cea mai ușoară, dar a avut-o, poate, pe cea mai grea. Căci a fost un nemulțumit, nu un superficial. Și un mare generos, care, pentru a dăru, nu se mai avea de demult decît pe sine.

Semnate cu numele-i întreg, cronicile sale pertinente, sesizînd cu promptitudine și acuitate direcțiile evolutive ale fenomenului teatral românesc în deceniile 7—9 ale secolului XX, cronici cu valoare de referință, în special, pentru școala regizorală românească, vor continua, fără îndoială, să dăinuie. Pentru cine va dori să reconstituie însă pulsul viu al vieții noastre teatrale din aceeași perioadă, strălucitoarele jerbe de spirit semnate cu inițialele D.K. vor fi de neînlocuit. I-au aparținut și vor continua să-i aparțină, și ele, unuia dintre cei mai inzestrați și mai personali critici dramatici ai perioadei postbelice. Celui ce a fost și va rămîne, nu numai în inimile noastre, ci și în istoria teatrului românesc, cronicarul teatral Dinu Kivu.

Victor PARHON

D. K.

clisiv, tranșant fără a fi mai puțin colocvial, uneori bogat în asociații imprevizibile, dar sugestive și scinteietoare, alteori, dimpotrivă, sec pînă la a fi scinteietor, concordînd poate astfel, pe un plan superior, cu ideea de joc de joc teatral, la care — în cazul celor aleși — poate aspira și condiția cronicii. Ceea ce unora nu le reușea decît cu satîrul, iar altora doar cu șolțicăria glumei căznite, la el putea lua întorsătura unui spiritual joc de floretă, franchețea neexcluzînd o subtilă și suplă gimnastică a minții, punctînd cu precizie și finețe, fără să vrea să rănească.

Făcea parte din stirpea aristocrată a marilor păguboși, a marilor risipitori cu ei înșiși, prea bogat hăruiți ca să se drămuie ori să se chivernisească, fie și adunîndu-și spicele în snop de carte. Poate alții se vor învrednici a